

ALEGERE

Muncitorii aruncau nisipul cu lopata înapoia remorcii, în mod alternativ: cel din dreapta arunca spre stânga, cel din stânga arunca spre dreapta, astfel că stratul subțire de polei așternut pe asfalt era tăiat la tot pasul de linii dezordonate de nisip, un nisip destul de fin, care, pe lângă rolul pozitiv de a împiedica accidentele rutiere, avea și unul distructiv, strada necesitând reparații după fiecare iarnă în care beneficiase de un astfel de tratament. De altfel muncitorii – unul înalt și spătos, purtând numele Ion, și celălalt scund, cu capul puțin disproporționat, chemat de colegul său pe numele de familie, Grigorescu – discutau despre povestea stratului de asfalt ca despre un fenomen pe care îl cunoșteau dintotdeauna și care, după toate aparențele, nu se va schimba niciodată. Asta nu părea să-i deranjeze prea tare, munca aceasta, deși plictisitoare prin repetabilitatea ei, îi satisfăcea pe deplin și le asigura o viață cât de cât liniștită într-o stațiune care avea din ce în ce mai puțini vizitatori și tot mai puțini locuitori, locurile de muncă nefiind așadar nici ele prea ușor de găsit. Mașina rula ușor, parcurgând abia câțiva kilometri într-o oră. Unii dintre noi regretam că ne lăsaserăm tentați de o astfel de ocazie și poate aveam dreptate căci mergând pe jos am fi parcurs distanța din sat până în stațiune în cel puțin tot atâta timp cât mașina în a cărei remorcă ne aflam, în spatele cabinei, privind cum grămada de nisip aflată între noi și muncitori scădea încet-încet și ne gândeam că sfârșitul ei ar putea să corespundă cu sfârșitul călătoriei noastre în remorcă. Fusese ideea lui Ion, el părea să fie omul cu inițiativă. Nici nu ne întrebam dacă vrem să urcăm, fluierase într-un anume fel înspre șofer, iar când acesta oprise mașina îi spusese pur și simplu:

– Stai să urce tinerii ăștia!

Probabil frigul din zona aceea, nepotrivit deloc cu căldura toridă în care călătorisem până atunci, ne dădea o oarecare senzație de teamă și deciziile pe care le luam nu mai păreau atât de ușoare și de sigure. Ne-am consultat scurt din priviri, fără să știm cu exactitate care era opinia fiecăruia. Camionul era oprit lângă noi și Ion se aplecase deja în lateral ca să ne ajute să urcăm. Băieții au urcat prin spatele remorcii, iar fetele s-au folosit de roata din dreapta spate și de brațul puternic al lui Ion. În tot acest timp șoferul nu făcuse act de prezență, iar Grigorescu se proptise în coada lopoții precum ciobanul în ghioagă și ne privea cu gura puțin întredeschisă și cu ochii mari, ca pe niște evenimente naturale din ce în ce mai neobișnuite. După ce ne-am urcat toți cinci Ion a scos un alt fluierat și mașina a demarat cu un zgomot oribil, iar cei doi și-au reluat activitatea fără să-i mai intereseze prea mult prezența noastră. Ne-am consultat din nou scurt din priviri, fără să emitem vreo părere cu voce tare și am început să ne uităm la cei doi muncitori fără a face vreun alt plan. Lopețile se mișcau lent spre stânga, și spre dreapta, cantitatea de nisip diminuea, încet dar sigur, iar mașina înainta de bine de rău spre destinația comună tuturor. Replicile continuau și ele alternativ,

fără nici o grabă, mai lent chiar decât mișcările lopoților. Nu eram foarte atenți, dar mi se pare că vorbeau despre serviciu, despre viitor, despre câțiva colegi cu care li se mai întâmpla să colaboreze, despre faptul că șoferul trebuia să aibă o slujbă foarte comodă în comparație cu ei și altele asemenea. Poate tocmai faptul că ne uitaseră la celălalt capăt al grămezii de nisip a determinat-o pe Anca să intervină:

– De ce plouă ?!

Cei doi muncitori s-au întors repede spre noi, mirați de parcă nu ne văzuseră niciodată și surprinși totodată de întrebarea aparent fără sens, dar care lovea brusc, cerând un răspuns imediat, astfel că Ion și Grigorescu au uitat să arunce nisip, lăsând o porțiune de polei de câțiva zeci de metri nepătată.

– Aici când nu plouă, ninge... răspunse Ion într-un târziu reluându-și activitatea. Însă Anca lovi din nou:

– Ce e cu frigul ăsta în toiu verii?

Grigorescu se opri primul și se sprijini în coada lopoții, ca în momentul urcării noastre în remorcă. Ion ne privi descumpănit, privirea lui exprimând ceva de genul „ce obrăznicie, dom'le, te oprești să-i iei cu mașina, să nu-i lovească ploaia pe drum, le faci un ditamai binele, iar ei te bombardează cu întrebări imposibile!”

– Care frig, domnișoară?

– Nu vedeți că tremurăm toți, că avem haine de vară și că nu ne-a trecut nici o clipă prin minte că o să înghețăm pe aici? O șosea înghețată în mijlocul lunii august și o temperatură care ar trebui să survină abia prin noiembrie!

Anca era enervată de-a binelea și aproape striga la cei doi, vinovați în opinia ei fie de frigul nepotrivit cu luna august, fie de incapacitatea de a-l explica pe loc și cu o maximă claritate. De partea cealaltă, Ion ridică scurt privirea spre cer, apoi i se adresă lui Grigorescu:

– Să survină!! și continuă să arunce nisip pe stratul subțire de polei, urmat imediat de camaradul său, care părea să-l aprobe în totalitate, tacit. De altfel Grigorescu nu ne adresase încă nici un cuvânt și eu unul ajunsesem să mă întreb dacă ceea ce considerasem mai devreme a fi o conversație între cei doi nu fusese de fapt un monolog cât se poate de bizar.

Anca era tot mai agitată, stare care părea să treacă și la Izabela, cea de-a doua fată care călătorea cu noi.

– Să coborâm! ziseră fetele aproape în același timp.

Mie și lui Mihai ne era indiferent și ne aplecam deja spre rucsacuri când Mircea interveni decisiv:

– Nu!

– De ce? reacționă Anca.

– Eu mă simt bine.

Am lăsat rucsacurile unde erau și ne-am uitat la ceas, gest care putea la fel de bine să reprezinte o modalitate de a refuza implicarea în luarea unei decizii, precum și una de a spune că am fi consumat inutil energie suplimentară dacă am fi coborât. Pe deasupra, camionul era în mers și Ion nu părea deloc să dea

atenție dorințelor noastre sau disputei violente care intervenise între fete, deși tocmai ele fuseseră inițial de acord. Între timp ploaia se întetise, iar peisajul era dominat de două culori – negrul norilor, preluat de pădurea omniprezentă și roșul aprins dat de apa lacului și preluat de baza muntelui. De altfel cealaltă parte a muntelui se distingea foarte greu din cauza norilor, astfel că am fi putut crede că nici nu exista.

Muncitorii își continuau munca la fel de calmi ca și până atunci, deși era evident că nu mai servea la nimic, ploaia măturând nisipul în câteva secunde și transformând totul într-o mocirlă de care bineînțeles nu eram absolut deloc scutiți. Eram oarecum plictisit, mă gândeam că ultima oară când înfipsesem lopata într-o grămadă de nisip fusese în urmă cu doi ani, când îmi ajutam tatăl să toarne beton în formele metalice cu care obțineam tuburi de un metru pentru fântână. Fusese un proiect istoric, unul din cele câteva proiecte cu care părinții mei porniseră aventura căsniciei în satul acela dintre dealurile din nordul Olteniei. Era un nisip mult mai brut, plin de pietricele, pentru că fusese adunat la rezezală de pe malul Bistriței în seara anterioară. Ca de fiecare dată, tata alesese variantele cele mai ieftine, pentru că se potriveau cel mai bine bugetului familiei: nu cumpăram tuburi, ci împrumutam formele de la Proco, nu cumpăram nisip, ci îl încărcăm de pe malul râului, nu angajăm muncitori, ci ne aducem prietenii, obligându-ne să mergem și noi la muncile lor, nu aducem un expert care să ne spună unde să săpăm, ci ne bazăm pe instinct și pe visul nostru de a găsi un izvor la câțiva metri de casă, nu cumpăram unelte sofisticate, ci facem totul cu lopata, târnăcopul și hârlețul pe care le găsim în ogradă. În felul acestea toate trebuie să iasă bine, îndeplinim toate condițiile. Și în mod ciudat toate ieșeau bine până la urmă, deși aproape niciodată parcursul nu era identic cu cel prezis de tata.

Ideea salvatoare veni tocmai de la Mircea:

– Zi-o pe-aia cu arșarul!

Nimeni în afară de el nu se gândise că un cântec militar pe care-l știam tot de la tata ar fi putut modifica situația în care ne aflam, dar am acceptat provocarea: „Foa-aie verde de-ee arșar, hei, foa-aie verde de-ee arșar, frumos doarme un tunar, la-la-la, la umbra unui stejar, la-la-la. Tu-unul e-este a-arma lui, hei, tu-unul este a-arma lu-ui și ranița căpătâi, la-la-la, și ranița căpătâi, la-la-la.” Foaia asta verde, frunza asta de arșar care inspira tunarul și pe toți camarazii lui, la care se adăuga ceata noastră de cavaleri rătăcitori, de Don-quitoși cu rucsac și cu chelie, călări pe o iapă dolofană și solidă ca o remorcă și care nu ne putea lăsa la greu pentru că noi nu făceam altceva decât să transpunem în realitate un destin scris de Altul, de Unul de dincolo de voințele noastre, de gândurile, de fricile, de singurătățile și poate chiar de sufletele noastre până la urmă. Și o umbră vagă de stejar care nu putea ascunde decât vis și armonie, vorba celui-lalt Mihai care călătorea cu noi din când în când pe vremea aceea, un vis ferice care nu putea să lipsească din tropotul-huruitul-scâncetul aceluia camion care ne căra trupurile cu ochii ațintiți pe grămada de nisip și cu coatele rezemate de metalul acela dur, atât de dur și de rece, mult mai rece decât orice ploaie și decât orice vară ca asta, ați auzit doar că ar putea chiar și să ningă, pe aici e nebulie totală, lumea asta e cu curul în sus, unde am mai auzit noi această replică, a, la mama lui Ovidiu, ba nu, e un citat celebru din antichitatea romană, așa trebuie să fie, e prea tare ca să vină de la mama lui Ovidiu, prea tare. „Mă-ă duc ma-amă să-ăi mângâi, hei, mă duc

mamă să-ăi mângâ-ăi, gurița și ochii lui, la-la-la, gurița și ochii lui, la-la-la.” Și ochii lui, ea era atât de dorită de el și el de ea și asistam la tentația fetei de a-l mângâia, transpusă atât de suav în versuri de bardul acesta necunoscut, nu Mihai, un Altul, unul căruia nu îi vom ști numele niciodată, nu-i vom auzi respirația și nu-i vom zări urmele picioarelor întipărite pe nisipul nostru, care al nostru, al lui Ion și al lui Grigorescu și al șoferului de camion, și poate nici măcar al lor, nici măcar, nici măcar... Dar al cui? Și la ureche uite-o floare! Hai s-o lăsăm baltă că asta cu floarea e prea de tot, de ce, păi n-are nici o logică, nu vezi că plouă, plouă, plouă și vremea ar fi de beție dar noi suntem tot pe nisip, care Egipt, care traversare, ați înnebunit, cine vă credeți, suntem doar niște studenți la litere, daaa? Da! Atunci totu-i vis și armonie, băi ceapa mă-sii de situație, noapte bună, Mihai, noapte bună, tu n-ai nici o vină, mai caută-ne și mâine...

Am fost surprinși să remarcăm că toată lumea cânta, cu excepția lui Grigorescu. Oprit de data asta definitiv din muncă, ne privea impasibil, așteptând poate ca momentul muzical să devină ceva mai palpitant sau, cine știe, să ia sfârșit. Uneori părea tentat să zâmbească totuși și colțul buzelor transmitea o vibrație ușoară, dar se redresa imediat și redevenea impasibil ca un rege, regele-cioban transpus în lopătarul de nisip, o nouă specie din fauna arcului carpatin, parțial înrudită cu broasca și dovedind o sensibilitate poetică necunoscută de alte specii și care devine incomensurabilă în perioadele – scurte, din păcate – de curcubeu, ceea ce desigur nu există decât foarte rar, dar ce mai contează asta dacă avem de-a face cu un fapt probat, cu un fenomen imposibil de negat, im-po-si-bil! Ion cânta continuând să azvârle cu lopata nisip sau apă, în funcție de ce apuca, iar șoferul amesteca jumătăți de versuri cu hohote de râs a căror cauză ne-a rămas necunoscută. Pe măsură ce avansam roșul rămânea în urmă, lacul fiind ascuns treptat de munte și de copaci, iar negrul devenea din ce în ce mai pronunțat. Începuseră să apară și umbrele unor clădiri, case țărănești joase, umile, un birt de ultima mână, un mic hotel, un al doilea, încă o casă, încă un birt, un hotel ceva mai mare... Apoi din nou pădure, un al treilea birt, iarăși pădure și în sfârșit o poiană care ne atrase imediat atenția. Nu aveam foarte mulți bani, iar cazarea trebuia să ne fie asigurată de cele două corturi pe care le căram cu noi. Mircea strigă hotărât:

– Ne oprim! și Ion transmise mesajul șoferului printr-un fluierat.

În câteva clipe eram în poiană, cu rucsacurile aruncate grămadă și cu apăsarea unui somn teribil care venea logic după oboseala acumulată pe drum. Unul dintre noi îi mulțumise lui Ion și mașina plecase cu același zgomot penibil mai departe. Nu eram foarte încântați de locul de cazare, deși e drept că ploaia se oprise și că poiana era puțin în pantă, permițând apei să se scurgă într-un pârâiaș aflat la câțiva metri mai jos. Oricum nu ne puteam permite ceva mai bun, așa că ne apucărăm să instalăm cele două corturi, să întindem izoprenele și să căutăm haine uscate în rucsacuri. Unul singur era făcut dintr-un material impermeabil și Mircea a acceptat să-și împartă cu noi hainele de rezervă, după care am completat ținuta cu cele câteva obiecte vestimentare care scăpaseră ceva mai puțin ude din celelalte rucsacuri. Între timp populația campingului s-a completat cu o familie nou venită care posedă – ce șansă – o rulotă. Era un cuplu la treizeci și cinci – patruzeci de ani, cu un băiețel de vreo șapte ani care începu să alerge în jurul corturilor noastre, în ciuda îndemnului repetat al mamei de a se calma. Doamna,

prietenoasă, ne-a invitat la o cană de ceai de mentă – preferatul prietenilor mei și detestat de mine pe atunci.

– Cum vi se pare Lacu-Roșu, ne-a întreat.

– Până acum nu am văzut mare lucru, răspuse Anca, poate mâine o să ne lămurim.

– A, e prima oară când veniți?

– Și ultima, răspuse instinctiv Izabela.

M-am surprins zâmbind fără voia mea. Pe parcursul acestei călătorii, ca de altfel pe parcursul întregii noastre prietenii auzisem replica aceasta de sute, dacă nu de mii de ori. Era ciudat cum niște tineri de vârsta noastră se aruncau cu atâta ușurință și cu atâta aparentă siguranță de sine în clar-obscurul unor decizii definitive de genul celei de adineauri. Zâmbeam poate fiindcă simțeam deja că nu era adevărat, că era atât de posibil să nu fie adevărat, așa cum se întâmplase cu excluderea din cercul nostru a studentului aceuia înfumurat apărut la mijlocul anului doi și care atrăsese imediat atenția tuturor profesorilor asupra sa pentru că venea din capitală și pentru că scria deja ca un autor matur, cu claritate și cu bun simț, nu-i așa, domnilor studenți, căci nu prea se mai scrie acum cu bun simț, societatea noastră și-a schimbat nu doar prioritățile, ci și modalitatea de a vedea lucrurile, domnule, iar scriitorii sunt, vreau să spun că trebuie să rămână în centrul realității, să fie exponenții acesteia, da, să o „vadă” înaintea tuturor, să o simtă, să o înțeleagă și să o descrie. Nu zic să o conceapă, ar fi prea pretențios pentru mutrele dumneavoastră atât de impregnate de tutun și de nesomnul nopților incendiare știute doar de voi, poate chiar și cu unele resturi de cultură, da, nu chiar ca pe vremea noastră, căci atunci toate erau altfel, vorbesc de un altfel cu totul profund, cu un farmec, domnule, cu un farmec înfiorător. Păi petreceam nopțile visând textul, ne vizitau demonii imaginației fără încetare, ei ne îndrumau munca, lor le ofeream dragostea noastră, lor le adresam rugăciunea de dimineață și pe cea de seară. Așa era pe vremea noastră, domnule, așa era...

Sau hotărârea subită de a nu trece pragul aceluia schit reformat. Eram într-un sat locuit în majoritate de unguri și tocmai ne bucuram de amabilitatea neașteptată a unui proprietar căruia nu-i cerusem permisiunea să-i stricăm fânul cu corturile – ajunseserăm acolo pe înserate și nu prea aveam de ales – și care nu numai aprobase gestul nostru, dar se oferise în plus să ne îndrume și să ne ajute să reparăm unul dintre corturi, rămas deja fără un element esențial pentru instalare. Era o biserică mică, nemaivăzut de mică, făcută parcă doar cu scop ornamental, mai ales că se găsea în vârful unui deal acoperit de copaci și că nici o potecă nu demonstra interesul localnicilor pentru ea. Părea nevizitată de zeci de ani, totul părea nemișcat dintotdeauna și poate eram în fața primei provocări de acest gen, o primă ciocnire de un necunoscut de care ne despărțea totul. Ne era aproape frică, ne aflam de minute bune în fața ușii larg deschise și nu știam ce să facem, să intrăm sau să plecăm, să fugim – ne-am mărturisit mai târziu că ne gândiserăm cu toții să fugim – și nu ne dădeam seama dacă atitudinea noastră exprima admirație sau doar teamă, dacă ajunseserăm acolo pentru că eram în căutarea necunoscutului sau dacă el se aruncase în fața noastră, dacă biserica aceea era un semn divin sau doar o întâmplare. Nu intrăm, aceasta fusese decizia tuturor, nu exista tentație căreia să nu îi putem ține piept, dețineam toată forța tinereții, tot entuziasmul studentului care trecuse prin focul și sabia primelor examene și care știa ce înseamnă

să nu te lași tentat prea ușor, ce înseamnă să crezi, să ai principii, să nu te lași condus de întâmplare. Și ce înseamnă să uiți ceea ce este inutil, ceea ce nu face parte din tine, din substanța atât de bine definită a ființei tale. Vom uita biserica pe loc, asta era hotărârea noastră, dar am știut în aceeași zi că ne conducem corabia nu doar după propria voință, ci și în funcție de alta, sau de altele, de zeci de alte voințe care se lovesc de noi, care ne traversează și care, vai, de atâtea ori ne depășesc, ne strivesc, lăsându-ne singuri și obligându-le să ne recunoaștem slăbiciunea odată pentru totdeauna. Dar nu o facem, cu puțină voință care ne rămâne refuzăm să o facem, dorindu-ne atât de mult să rămânem noi înșine sau ceea ce avem impresia că suntem noi înșine... Intrasem în bisericuță și pierdusem orice umbră de teamă, dar ne întorsesem cu sentimentul puternic că reușiserăm să banalizăm un moment ce se anunțase mareț.

– Mă îndoiesc, interveni soțul, asta a fost și părerea noastră la prima vizită, dar de atunci am revenit în fiecare vară.

– Ce vă atrage așa de tare?

– Vârful muntelui oferă un peisaj nemaivăzut..., începuse soțul.

– Și lacul ne atrage ca un magnet, continuă imediat soția.

Au fost ultimele cuvinte pe care am catadicsit să le ascult și m-am îndreptat spre cort, unde am plonjat într-un somn adânc cât se poate de egoist. Nu am avut însă parte de prea multă odihnă, deși mă întorceam pe toate părțile în căutarea unei poziții ideale. Pe deasupra am avut un vis nesfârșit în care mă sileam împreună cu ceilalți să urc muntele, căutând satisfacția neștiută din vârf. Privirile îmi erau îndreptate când în sus, unde, din cauza ceții, nu se zărea nimic din vârful căutat, când în jos, înspre lacul care își schimba periodic culoarea de la cărămiziu la un roșu atât de aprins încât te forța aproape să-ți întorci imediat privirea. I-am privit pe ceilalți, toți eram extenuați și ne doream să ajungem cât mai repede sus, dar cu cât încercam să accelerăm urcușul cu atât înaintam mai puțin, terenul extrem de alunecos făcându-ne să cădem și să dăm înapoi. Jos muntele era roșu și suprafețe tot mai mari de stâncă se desprindeau și cădeau în lac și treptat muntele întreg părea să se transforme într-un nămol roșu și să se scurgă încetșor în apă. Eram îngroziți și înțeleseserăm cu toții că singura noastră șansă era ascensiunea. Am încercat să înțeleg ce simt ceilalți și m-am uitat înspre fiecare dintre ei cu atenție. Mi-am dat seama stupefiat că Mircea lipsea și mi-am adus aminte de rictusul lui în momentul în care vecina din rulotă spusese că lacul îi atrăgea ca un magnet. Mihai m-a lămurit că Mircea nu vruse să facă ascensiunea. Nu puteam să cred, toate gândurile mele se îndreptau acum înspre el și ura pe care o simțeam era de nestăpânit. Lacul părea tot mai aproape, un magnet, repetam în minte, ce magnet teribil și mâinile noastre găseau tot mai greu puncte de sprijin până când ne-am desprins cu toții plonjând în neant.

Din fericire m-am trezit înainte de a cădea în lac. Mă aflam în cort, înghesuit între Mircea și Anca. Am observat că nici unul dintre ei nu dormea.

– Hai să ieșim, am zis.

– De ce, întrebă Mircea.

– Nu vezi că a intrat apa în cort, am picioarele ude, nu mai putem sta așa!

Un cort atât de obișnuit, fără cer, fără stele, fără aripi de înger, un univers prea mic, doar o apă care îmi udase trupul și care continua să se adune cu încăpățănare într-un spațiu care

îi era străin și care nu îi fusese niciodată destinat. Așteptam reacția celorlalți, era unul din acele momente atât de frecvent apărute în viața mea în care tot ce puteam face era să aștept un răspuns din altă parte, o direcție, un sens, o cale. Eram un elev care aștepta cuminte anunțarea temei, atâta tot.

– La mine încă n-a ajuns, fu răspunsul sec al lui Mircea.

Am ieșit imediat și am fost surprins să-i gădesc pe Mihai și pe Izabela afară, încercând să sape un șanț în jurul corturilor cu un topor pe care-l căram cu noi. Am cerut niște bani și am plecat. Calmul nejustificat al lui Mircea, cât și șanțul celor doi, mi se păreau la fel de lipsite de sens în condițiile date. Ploaia era mult prea puternică. Am alergat înspre ultimul birt zărit din remorcă în ajun și am ajuns în câteva secunde, de parcă parcursesem deja drumul până la el de sute de ori. Am împins ușa de lemn și am pătruns într-o încăpere aproape țărănească, cât se poate de mizerabilă, cu patru-cinci mese acoperite vulgar cu un fel de linoleum plin de găuri de la țigările stinse anapoda. În spate era o teighea, în dreapta sus era agățat un televizor la care mi se pare că se difuzau știri în acel moment, iar la masa cea mai apropiată de teighea beau rom cei doi muncitori. Am trecut pe lângă ei fără să-i salut, m-am oprit în fața teighelei și m-am adresat vânzătoarei – o brunetă urâtică și știrbă:

– O sticlă de rom!

Femeia se uită la mine nedumerită, întrebându-se poate ce caut acolo și nu păru să fi înțeles ce vreau. Fără să știu prea bine de ce, am adăugat imediat:

– Și un pahar!

M-am așezat la o masă mai în spate și am început să beau. Noaptea se apropia de sfârșit, nu rămăneau mai mult de două ore de întuneric. M-am întrebat dacă muncitorii rămăseseră acolo din seara anterioară sau veniseră numai cu câțva timp înaintea mea. În orice caz prezența lor părea să fie cât se poate de familiară, poate că birtul acela reprezenta universul lor favorit, alternativa muncii plictisitoare din remorcă și a călătoriei nesfârșite în interes de serviciu până undeva la marginea orașului și înapoi, însoțiți de un șofer care de data asta lipsea și având drept misiune risipirea unei grămezi de nisip pe asfalt.

– Domnișoară, zise Ion la un moment dat, dacă eu aș fi o fată tânără ca dumneata, frumoasă, serioasă și cu dorință de a întemeia o familie, pe Grigorescu l-aș alege. Fata zâmbi, arătându-și pentru un moment dinții, iar Grigorescu ridică paharul și bău, aruncând o privire furișă înspre ea. De cealaltă parte a teighelei se auzea un zgomot de spălat de pahare, iar la televizor știrile ajunseseră deja la rubrica meteo, în timp ce sticla mea de rom se golea văzând cu ochii.